

2 februari 2016

Zikavirus

De laatste weken heb ik vanuit Nederland meerder keren de vraag gekregen: merken jullie daar iets van het zikavirus? Mensen volgen het nieuws en horen dat Latijns-Amerika bedreigd wordt door een geïnfecteerde Aedes-muskiet en dat deze mug vooral in Brazilië actief is met het overbrengen van het virus. Dit zikavirus wordt overgebracht van mens op mens door een steek van deze besmette mug en blijkt op dit moment het gevaarlijkst voor zwangere vrouwen.

De vraag die ik krijg is: wat merken jullie ervan in jullie omgeving? Mijn eerste reactie moet zijn: eigenlijk heel weinig. Maar dat wil niet zeggen dat deze geïnfecteerde Aedes-muskieten hier in de staat Paraná niet zijn. Vreemd genoeg hoor ik er hier zo weinig mensen over praten dat ik het hier en daar maar eens ben gaan vragen.

Veertien dagen geleden zat ik op een verjaardagsfeest naast een zwangere vrouw die mij vertelde dat ze niet naar de trouwerij ging van haar zus, die in het noorden van Brasil woont. Ze vond dat niet verstandig, zo zei ze.

In Castrolanda vertelde een vrouw mij dat er iemand langs de huizen was geweest en die had gewaarschuwd voor o.a. bloempotten met resten water en bakken waarin stilstaand water stond. Zij vertelde dat ze iedere dag door de tuin liep en het stilstaand water in de schoteltjes van de bloempotten liet weglopen.

Vraag ik het hier in Arapoti, dan weet men mij precies uit te leggen hoe het zit met de geïnfecteerde Aedes-muskieten. Er worden enkele jongeren genoemd die een beet hebben gehad en enkele dagen koorts hebben gehad, met pijn achter de ogen, want dat blijkt –zo zegt men hier- een van de reacties te zijn op zo'n geïnfecteerde beet. Maar 'het gesprek van de dag' is het zikavirus hier absoluut niet.

Ik denk dat mensen hier al zo gewend zijn met vliegen, muggen, torren, mieren en ander ongedierte om te gaan, dat het zikavirus niet meer oproept tot een andere aanpak. Niemand stapt hier in schoenen of sloffen zonder deze eerst tegen elkaar te klappen: er kan altijd een schorpioen, een bruine spin, een tor, een pad of iets dergelijks inzitten. Niemand neemt hier 's morgens de kleren van de stoel en trekt die aan zonder ze even uit te kloppen. Niemand kruipt hier 's avonds onder de dekens zonder even het dek op te tillen en te kijken of er ook iets kruipt. Velen smeren zich 's morgen al in met een (gif)middel om borachuda's op afstand te houden. En wat denk je van de huizen die hier allemaal enkelsteens zijn? Wat denk je van de enkele ramen in

stalen kozijn, die als het regent het vocht niet kunnen tegenhouden? Het water komt hier soms met bakken uit de lucht en dat kan een paar dagen aanhouden, zodat de schimmels in de huizen volop de kans krijgen hun gang te gaan. Als daarna de zon weer schijnt, gaan alle ramen en deuren open en waait er een heerlijk 'droog' windje door het huis. Nou ja, het leven is hier anders dan in Nederland.

Een vochtig bed? Ik had dat nog nooit meegemaakt, tot ik hier kwam. Een kruik in je bed of een elektrisch laken is dan een welkome oplossing. Je haalt de elektrische deken weg als je zelf in bed gaat en legt deze er 's morgens weer in.

En dan heb ik het nog niet gehad over de winters hier? Een verwarming hebben of gebruiken de mensen hier niet. Heb je het echt koud dan ontsteek je 's avonds de openhaard (als je die hebt). En overdag houd je in huis gewoon de jas aan.

En andersom... de mensen van hier kunnen zich niet voorstellen dat men in Nederland in zo'n winterkou kan aarden. En wat de Nederlanders hier in de kolonie vooral raakt, is de toename van vluchtelingen in Nederland. Het is onbegrijpelijk voor de mensen hier dat het kleine Nederlandje de grenzen opent voor zoveel vluchtelingen. "Dat kan nooit goed komen!" Maar, de mensen, die terugkomen van een familiebezoek in Nederland, zijn er het meest bevreemd over: "Merkwaardig, als je in Nederland bent, merk je er niks van". Alles is op afstand blijkbaar nog weer anders, dan wanneer je er zelf deel van uitmaakt.

Zondag a.s. ga ik het zikavirus en alles wat daarmee samenhangt – ik denk aan een mogelijke abortus en wat dit met zich meebrengt – in mijn preek benoemen. Als daar bijzondere reacties op komen, zal ik dat zeker een volgende keer in mijn blog vertellen. Bovendien zijn Henk en ik van plan over een week naar Brasilia te gaan en over enkele weken nog naar Rio de Janeiro. Dit zijn gebieden waar het warmer is en het gevaar van de geïnfecteerde Aedes-muskiet groter is dan hier.

Onze suikerpot

Brazilianen gebruiken veel suiker. Frisdranken, koek, gebak, toetjes, ja werkelijk alles wordt aangengelgd met suiker en is dan ook mierzoet. De Hollanders hier bakken daarom ook liever zelf hun koek, gebak en taart.

Henk en ik gebruiken weinig of geen suiker. Wij kunnen met een kilo suiker wel twee of drie jaar vooruit. En voor visite heb ik altijd wel suikerklonten op voorraad. Maar hier ben ik in de winkel nog geen suikerklontjes tegen gekomen, dus krijgt onze visite hier de suikerpot aangeboden.

Waar heb je zo'n suikerpot staan? In mijn beleving staat die gewoon in de kast. Nee dus!

Dat ontdekten we toen visite het dekseltje optilde en de suikerpot vol -ja bomvol- dikke vette zwarte mieren aantrof. Oh bah, wat vies!

Onze suikerpot staat nu 'gewoon' in de koelkast, zoals bij alle mensen hier.